

מסורת הש"ס

(א) [לקמן יח.], (ב) [גדרים
ד.], (ג) [שבועות יח. ע"ש
ובתוס' שם ד"ה לריף],
(ד) צס"א: וזכנא,

נוסחת הריב"ן

א] הריני נזיר ונכנס: [ב] צדיק
כחוב כאן גליצין ואמר לן
רבי: [ג] מגלת חבלתת שומאה
דמזיר טהור שנטמא מגלת צו'
כו': [ד] מיליה כדמפרשין:
ה] תמן: ו] כדי שיעור
השחחיה מויכרעו לסיפיה
דקרא כדמפרש כו':

הגהות הב"ח

(א) גמ' צעי רבא. נזר
והוא צבית הקצרות:
(ב) שם נזיר טהור מ"ט
לכ:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[illegible]

פי' הרא"ש

הכא במאי עסקין ביוצא
ונכנס שיוצא מן הטומאה
ע"י הזאה וטבילה וקבל
עליו נזירות ונכנס וקמ"ל
אע"ג דלא קבל עליו קבלה
גמורה אלא אמר הרניני
נזיר (בנזירות) [הוי נזיר]
אלא טמא שנור ד' עולה
לזמן המנצח לפי שאינו צריך
עד אחר הבאת קרבנותיו דכ

מי שאמר פרק שלישי נזיר

הנא במאי עסקינן ביולא ונכנס. שילא והוה בשלישי ובשביעי וטבל והדר ארעי הריני נזיר. **א**והדר נכנס סופג את הארבעים ולאפוקי מדר' אליעזר דלמרא לב דזוים כו' אבל אי לא הדר ואמר אינו אסור לגלח לו שזין מירות חלה עליו: **עמא שגור.** כגון שהיה עומד בצית הקצרות וזמר: **שביעי**

שלו עולה לו למנון. רכיון דטבל והו
טהור מתחיל למנות מצו ביום לפי
שאינו מביא קרבן: ונויר טהור
שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן
המנין. ואע"פ שטבל והו טהור עד
יום שמיני ששביא הוא קרבנותיו
כדאמרין בפ' ג' מינין (לקמן דף דמ):
סדר תגלחת כ"ד היה מזה בשלישי
ובשביעי ומגלח בשביעי ומביא
קרבנותיו בח': מיהל דכולי עלמא לא
פליגי. רכיון דמשכחת טהרה חיילא
ממילא: אלא די פליגי למילקי ר"י
סבר כיון דחיילא לקי. אפילו אטומאה
דמיערקא דמור צבית אקבורת ור"ל
סבר דא"כ דחיילא שפוא כ"ר ששמו
מכל דקדוקי מזירות לא לקי אפילו
אטומאה דבסוף אי לא הדר ואמר:
הא למלקות זה וזה שוין. ששניהם
לוקין על הטומאה ולדקדוקי מזירות:
אימא לסגלחת זה וזה שוין. ששניהם
מגלחין ביום שביעי שלהן: ליטנייה.
אין בין טמא שמר כו' אלא שטמא
שמר שביעי שלו עולה לו מן המנין
ואינו לוקא וטהור שמר שזר אין לו
עולה לו מן המנין ולוקא: בסקסניה
קמיירי. אימת מתחילין למנות זה
משביעי זה משמיני אבל קלקוליה
דלוקא לא קמיירי. ואז ואמר לן רבי
דהכי נמי מצי למיחני אלא טמא שמר
אין מגלח תגלחת טומאה ונויר טהור
שנטמא מגלח אבד' וטמא שמר אין
מגלח בשביעי אלא תמא שביעי שלו
וכל דמילי דמפרש לקמן: פ"ה מי
שהיה טמא ונור אסור לגלח ולוקא.

וּשְׁמָר דְּכִין דְּחִילָל עֲלֵיהּ מִזִּירֹת דְּהוּי
אֶסְבֹּר לְגַלְגַּל לִקְוָה וּמִזִּיבְחָא דְרָל. וְצִינֵי
כְּלִיעֵיל דְּהָא אֶזְקִימָנָא דְּמוּדֵי רִי"ל דְּחַי
מִלְקֵי לֹא לְקִי וְאִילֵּוּ הֵכָּא אֶזְמַשְׁמַע דְּכִין
וְאִמְר: **בְּעִי רַבָּא.** הַוְאִיל דְּאִמְר ר' יוֹחָנָן
בְּעִי שְׂהִיָּה לְמַלְקוּת. לְדָא לִילְקֵי עַד לְדִלִּי
וְכַדְמַפְרַשׁ בְּמֹס' שְׁבוּעוֹת בְּפִרְקֵי יְדֵי
טָהוֹר הִנֵּכֶם בְּצִית הַקְּבָרוֹת מִי"ט לֹא בִּי
תִּכְנֵם לְבִית הַקְּבָרוֹת הֵכָּא גַּמִּי מִתְּרוּ בִּי

ליין ולתגלחת לא לקי אטומאה דכיון ד
 מייתי הא מיפקי פק. אטומאה לאלת
 למימי בתמי' ואינו לוקה: **משום**
 טומאה לכך לא חנא לעיל ואינו לוקה א
א הא תגלחתה זה וזה שוין. ומ
 הא לתגלחת פירוש תנחום תגלחת
 שביעי לטהרתו אפי' לא קפיד לשט
 לטוירו והוא' נטמא בשוגג בקלקולא
 דאם לא כן לימני זה מומר לטמאות
 וזה

פי' הרא"ש

הכא במאי עסקין ביוצא
ונכנס שיוצא מן הטומאה
ע"י הזאה וטבילה וקבל
עליו נזירות ונכנס וקמ"ל
אע"ג דלא קבל עליו קבלה
גמורה אלא אמר הרניני
נזיר (בנזירות) [הוי נזיר]
אלא טמא שנור ד' עולה
לזמן המנצח לפי שאינו צריך
עד אחר הבאת קרבנותיו דכ

להביא קרבן ומתחיל למנות מיד אחר שהזה וטבל אבל נזיר טהור שנשטמא אינו מתחיל למנות יב וקדש ראשו ביום ההוא ואי ס"ד לא חיילא אמאי עולה לו מן המנץ הא אין עליו נזירות כלל

יב.

עין משפט
נר מצוה

ז א מיי פ"ו מהל'
 מזירות הל' ז [ח]:
 י ב מיי שס הל' ח וע"ש
 זכ"מ:

גליון הע"ם

גמ' אמר מר בר רב אשי.
עיינ נדרים דף ד' ע"א:

ג. היות התוספת

1. צ"ל ומוקמין ליה לקמן
כרבי דלא חייל כו'. 2. צ"ל
למימיו. 3. צ"ל ולא. 4. צ"ל
האי תנא. 5. צ"ל דכ"ע לא
פליגי. 6. צ"ל דפשיטא הוא
כיון דתני כו'. 7. תיבת והוא
נמחק וצ"ל כשנטמא בשוגג.

מוסף רע"י

אלא טמא שבור שביעי
 שבע, שטענן נא, ערדל ר
 למבין. דהאילו וואס נ
 קרען מחתיל למעט ממ
 וויס, ובידו טהור
 שנטמא איין שביעי ש
 ערדל ר למבין. זלמן נ
 שטעט עד וס שטענ
 קרענטוי (לקמן ח.) ביד
 וואו ביבית הקבורות.
 שבע שטעטל פאונט נ
 איין שבת, וזענע שטע
 שבעה שאל תמצי
 כתיבתו, כגון שנתכם
 שטעטל שדיחיה ווערל
 ופער עילוי אל עשיית
 אלה ונעמל פאזר זי
 שאלו ואתרו בו אל ו
 יאל, ומייל אל שעה
 שטעמול (שברות ח.)
 בעי שדיחיה למבין.
 קרען לא שיער הכה כלל
 קרען מר שטעמל
 שאלן מר שטעמל ואל
 שטעמל אחי אלל למח
 אלל מירוס טהור
 מחוסר כפרה, ובעני
 מפור שיהיו ו' נקמ' מיר
 (עו)

י' הרא"ש (המ')

[illegible]

הבא במאי עסקינן ביוצא ונכנס. ביזא מן הסומאה והוא ושנה
וטבל וקיצל עליו מירות פלג אחרת ושזב נכנס לטומאה
והוא] קמ"ל היא ברייתא דע"ג דאם הדר ואמר הריני מיר אלא
ואמר יחול עלי מירות דהוי מיר ולקי דכ"י לשם בקומטרס ו' מני א"ל
דקמ"ל ברייתא (דמירי) [דמיד]

יָצָא וּבָכָם אִתִּיבִיהַ
לְנוֹזֵר טְהוֹר שְׁנִטְמָא
שְׁלו עוֹלָה לוֹ לַמִּנִּין
שְׁבִיעֵי שְׁלו עוֹלָה לוֹ
לֹא אִמָּאֵי עוֹלָה לוֹ
רַב אֲשֵׁי מִיחֹל כ"ע
כִּי פִלְגִי לַמִּלְקֵי רַבִּי
קִי ור"ל סָבַר לֹא לְקִי
לר"ל מִי שְׁנֹזֵר וְהוּא
זִידָה שֶׁם שְׁלִשִׁים יוֹם
וְאִינוּ מֵבִיא קֶרֶבֶן
הוּא דִּלָּא מִיִּיתִי הָא
יָא דִּלִּיתָנִי אִינוּ לֹקֵה
לְמִיתָנָא סִיפָא יָצָא
וּמֵבִיא קֶרֶבֶן טוּמָאָה
רַבִּין טוּמָאָה ת"ש אִין
טְהוֹר שְׁנִטְמָא אִלָּא
יֹשֵׁב עוֹלָה לוֹ מִן הַמִּנִּין
שְׁבִיעֵי שְׁלו עוֹלָה לוֹ
זֶה הוּא שְׁוִין א"ל לֹא
כָּל לַעֲנִין מַלְקוֹת מֵאִי
הַ לִּיתְנִיָּה בְּתַקְנִתָּהּ
קָא מִיִּירִי תָא שְׁמַע
וּר לִגְלַח וּלְשַׁתּוֹת יִין
שְׁמָא לְמַתִּים הָרִי זֶה
תָּא בְּעֵי רַבָּא (ב) נוֹזֵר
בְּעֵי שְׁרִידָה לַמִּלְקוֹת
מֵא דַּמְּבִירִי לִיָּה לֹא
יִיר (ג) מֵאִי טַעְמָא לֹא
יָהֵא ה"נ קָא מַתְרִי בִּיה
אִלָּא

[illegible]

ויעטיה מכל דין טומאה אף ממלקות: **קרבן** שוממה הוא דלא
 [א] לענין ליטרה עצמו ולעשות מירות דטרה דאי [לא] לקי הוה ליה
 שוממה. והסם לא שייך למימינ' דלוקה אטומאה דמינ' מינ' ארבן
 מלקות זה וזה שוין. מדלא תני זה לוקה זה אינו לוקה אטומאה:
 [א] לתלמית און זה זה שוין כיוון דבאסור גתלתם קמיייר לכן נראה לי
 ש"ע"ג דלמקן ציעה היא ואפישקא דנזיר טמא דמשיקרא און נגלה
 שמעון דן לקיש בסוף: **בתקנתא** קמיייר. ממי יתחיל מנין
 היינו קלקול גופיה [א] דגם לר"ל אסור לטמאות אפילו בתוך [שצעה]
 הוה: **הנה"ה** מי שהיה שומא ונדר. היינו נזיר והוא צביסק:
 ד' לוקה ואם תאמר ולישני ליה ציוא ונכנס וטבל כדשני
 יל עאל צימי טומאה כדמסיק ליה מיחל דכ"ע חיייל דומיא דהכי
 שצב צביל בלשון רשיון הוה משיי להו כולה ר' שמעון צ"ל גילוח
 יד לשניי עאל צימי ציוא ונכנס:

בִּי מִקֶּדֶס (אוֹ לֵאן) : אֵילִימָא דִּאֲמַרִי לֵיהּ לֹא תִנּוּר. וְהוּא עוֹמֵד
טְהוֹר מֵאִי טַעֲמָא דְלֵאן בְּעֵי שְׂהִיָּה וְלֹא מִשְׁכַּחַת לֵיהּ [כֻּלָּן] דְּעֵבִי
יִיזֵן בֵּיהּ שְׁלֵל יִדּוּר בּוֹ בְּנִזִּיר וְהוּא עוֹבֵר לְקִי כְּמוֹ הֵיכָא דְהוּא טְהוֹר
תִּי בֵּי דְלֵאן שִׂים בּוֹ מַעֲשֵׂה הוּא בְּמֵה שְׂאִינֵי יוֹלָא מִשָּׁם כְּשִׁנְדִּיר בְּנִזִּיר :
אָלֵא

אפילו בלא יוצא ונכנס: בעי שהייה למלקות. שיעור שהייה המפורשת (בז') [בשבועות] למי שנט ברת אלא אם כן שהה שיעור השתחואה והלכה למשה מסיני הוא: אי דאמרו ליה לא תנזור